

melsen i § 72 er kommen ind; men jeg gad vide, om den kan ramme den Mand, som henvender sig til en fremmed Minister for at forestaae ham, ved Hjælp af hans Understøttelse, at gjøre Bytte med danske Landsdele imod afstaaende Landsdele; jeg gad høre, om den Mand, der gjør dette, kan blive ramt ved denne Passus; thi hvis dette ikke er Tilfældet, maa den ændres. Hvis der fremdeles i et fremmed Land danner sig en eller anden Forening, som gaaer løs paa at indlemme vort Land i en nærmere Forbindelse med dette Land under een fælles Regent, og hvis Folk her i Landet slutte sig til et saadant Selskab, gad jeg ogsaa vide, om disse kunne rammes ved denne Bestemmelse eller ikke; thi dersom det ikke er Tilfældet, er denne Passus utilstrækkelig. § 73 kan i det Væsentlige give Anledning til lignende Spørgsmaal; men naar jeg spørger, er det ikke, fordi jeg er i Tvivl om, at Regjeringens Mening maa have været den, at saadanne Forholde og Tilfælde kunne rammes. Jeg kan umuligt troe, at Regjeringen vilde have sat saa slibrige Ord som disse ind i Loven, naar de ikke kunne faae denne ligefremme Betydning — thi da vare de slibrige —; men dersom de kunne og maae forstaaes, som jeg her siger, staae de paa deres rette Plads og fyldestgjøre et Hul i vor Lovgivning. Denne Bestemmelse maa da ogsaa kunne ramme dem, der uden fuldkommen lovlig Grund og lovligt Underlag prøve paa at ryste ved Kongeriget Danmarks Forsatning; Kongeriget Danmark, dette særlige Kongerige, det værges sig imod alle Forsatningsforandringer, som paatrænges det fra Forsatninger, der have deres Rod i andre Lande end i Kongeriget alene.

Jeg stillede forrige Gang et Forslag, som jeg atter denne Gang vil stille, men jeg skal kun nævne det, thi det behøver ikke at behandles ved 1ste Behandling; i alt Fald skal jeg ikke gaae dybere ind derpaa, hvis Ingen giver mig Anledning dertil. Det angaaer § 85, som findes i 10de Capitel, og som omhandler Forbrydelser mod Statsforsatningen. Man vil finde, at Kongen i denne Paragraph er stillet som en Slags Hale i Statsforsatningen, men jeg ønsker, at det bliver klart i Straffelovbogen, at han er Hovedet deri. Dette er glemt

af de Ministre, der staae paa, at der kan være to til tre Konger i dette Land, og som med den største Nøglighed og Koldblødighed have gjentaget det i denne Sag; men det bør ikke glemmes i vor Straffelov, det bør staae i den ligesaa godt, som det har staaet i Christian den 5tes gamle Lov. Derfor vil jeg foreslaae en ny Paragraph indsat foran § 85, der sikker Kongen som en væsentlig Deel og en Hoveddeel af den danske Statsforsatning. — Jeg skal nævne, hvad jeg tilbeels allerede har nævnt, at jeg, ligesom sidst, gjentager alle de Endringsforslag, der gif ud paa at udstyre alle de Bestemmelser, som, hvor der er sat Livsstraf for alle de grovere Forbrydelser, navnlig mod Staten og Personer af den kongelige Familie, henstillede til Dommerne, om de ville forvandle denne Straf til livsvarigt Fængsel, eller ikke. Jeg skal ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa, skjøndt det er mig mindre magtpaaliggende, at man der, hvor man har omtalt, hvorledes Livsstraffen kan erstattes ved andre Straffe — nemlig i § 12 —, har regnet galt, og den Slet, der regner slet, er at beklage, men den Lovgiver, som gjør det, er det maaskee endnu mere. Naar man efterseer Tallene, vil man finde, at de slet ikke passe. I det Hele taget troer jeg, at den Maade at prøve paa at æquivalere Livsstraffen med visse bestemte Aars Fængsel, ikke er rigtig, og jeg troer heller ikke, at vi behøve den. Man skal lade Livsstraffen staae reen og stærk for sig selv og lade Benaadningsretten afsjøre, om den skal blive ved eller ikke. — Før jeg slutter, skal jeg endnu tilføje, at jeg med en overordentlig stor Interesse har hørt paa det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen), som talte til Gunst for Dødsstraffens Afkæffelse, og hvis jeg var kommen til at tale om den samme Sag for 30, ja jeg kan gjerne sige for 40, eller maaskee for 45 Aar siden, var jeg vistnok kommen til at udtale omtrent de samme Ideer, skjøndt vistnok ikke saa godt, ikke med den Veltalenhed som han; men siden den Tid har jeg faaet mindre Agtelse for Resultatet af min Læsning og Granskning efter, hvad enkelte Forsattere have leveret over denne Materie. Jeg er derimod kommen til den Overtydning, som jeg her har udtalt, nemlig at Staten maa